

Publicerad 2012-03-25 22:15 av Arvida Juni Svenske

Solnedrustning

Du blev som min osmos

Min reningsprocess

I mitt livegna kosmos

Sägs jag veta bäst

Nu sägs det atomkraft

Är vägen att gå

Jag glor sönder solen

Och vägrar förstå

Men allting är lögner

Som nån hittat på

I döende brungräs

Med vittrande strån

Vi är nog rätt lika

Vi människobarn

Ett fåtal har vettet

Och tänderna kvar

Svårt att ta in saker

Som om jag led utav damp

Men vem säger att smultronställen

Måste leda till svamp

Min tilltro till saker

Har mig veterligt krympt

Men jag håller på masken

Och ler lite skyggt

Jag bär en bombrustning

Och jag bär den med krut

Man måste döda det som smärta

Har jag lärt mig till slut

Ett mellanperiodsliv

Ett Weimar eller två

Att socialismen är vacker

Sägs ha stämt då och då

Men inget är vackert
Det fattar ni väl
Inte ens radhusidyllen
Hos de som har det fint ställt

Ändå kanske en ljusning
Längst nån horisont
Kan ge mig en tjusning
Eller nåt sånt någon gång

Att andas av luften
Fortsätter jag väl
Drar in syret girigt
Tills nästa farväl

Hälsa med handen
För snart spricker ditt skinn
Hoppas att nåns handrygg
Blir en nyckel i din
Som din tryckt i min

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Arvida Juni Svenske med Poeter.se id #39616 innehar upphovsrätten